

TRI ŽENY, PÁT STOROČÍ, JEDNO TAJOMSTVO

IKAR

NEZLUMNÉ

EMILIA HART

EMILIA HART

NEZLOMNÉ

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Emilia Hart
WEYWARD

Copyright © 2023 by Emilia Hart Limited
Translation © 2024 Jana Seichertová
Jacket design by Michael Storrings
Jacket art: background flowers © Liliboas/Getty Images;
vine and leaves © bauhaus1000/Getty Images;
beetles and crow © Thepalmer/Getty Images;
bugs © Bodar Tivadar/Shutterstock.com
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Weyward
(St. Martin's Press, New York 2023)
preložila Jana Seichertová.
Redigovala Jana Holková.
Korigovala Hana Brunovská.
Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024
ako svoju 2 187. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9276-5

Venujem svojej rodine

*Ruka v ruke, sestry tri,
na zemi aj na mori
poskočme si, hopsasa!
Trikrát násob trikrát tri!
Stačilo. Už v povetrí
naše čaro vznáša sa.*

MACBETH

V zbierke divadelných hier W. Shakespeara z roku 1623, známej ako Prvé fólio, sa v dráme Macbeth objavuje slovo „Weyward“ (spurný). V neskorších verziách ho nahradilo slovo „Weird“ (divný).

PRVÁ ČASŤ

PROLÓG

ALTA
1619

Držali ma tam desať dní. Desať dní mi robil spoločnosť len môj telesný zápach. Dokonca ani potkan ma nepočtil svojou prítomnosťou. Nič ho tam nelákalo, nepri-niesli mi jedlo, len pivo.

Kroky. Potom škripot kovu o kov, keď odsunuli závoru. Od oslepujúceho svetla ma rozboleli oči. Mužské postavy vo dverách sa chvíľu mihali, akoby nepochádzali z tohto sveta a prišli ma z neho odvieť.

Prokurátorovi muži.

Prišli ma odvieť na súd.

KAPITOLA 1

KATE
2019

Kate hľadí do zrkadla, keď vtom počuje známy zvuk.
Škripot kľúča v zámke.

Roztrasenými prstami si rýchlo upraví mejkap, roztečená maskara jej na dolných viečkach vytvorila tmavé nite pripomínajúce pavučinu.

V žltom svetle sleduje pulzujúcu žilu na krku, rovno pod náhrdelníkom, ktorý jej daroval na ich posledné výročie. Hrubá strieborná retiazka ju chladí na pokožke. Cez deň, keď on je v práci, náhrdelník nenosí.

Predné dvere sa so štuknutím zatvoria. Klopkanie jeho topánok na drevenej podlahe. Žblnkot vína nalievaného do pohára.

Panika v nej zatrepoce krídlami ako vták. Zhlboka sa nadýchne a dotkne sa kľukatej jazvy na ľavej ruke. Naposledy sa usmeje do zrkadla v kúpeľni. Nesmie si na nej všimnúť, že sa niečo zmenilo, že sa niečo stalo.

Simon sa s pohárom vína v ruke opiera o kuchynský pult. Pri pohľade naňho sa jej krv žilách rozprúdi rýchlejšie. Dlhé tmavé obrysy jeho postavy v obleku, výrazné lícne kosti. Zlaté vlasy.

Sleduje ju, ako sa k nemu blíži v šatách, o ktorých vie, že sa mu páčia. Pevná látka, priliehajúca k bokom. Červená. Rovnakú farbu má aj jej spodná bielizeň. Čipková s malými mašličkami. Akoby bola balík, ktorý treba rozbaľiť, trhnutím otvoriť.

Kate na ňom hľadá stopy. Kravata zmizla, tri gombíky košele sú rozopnuté a odhaľujú jemné kučeravé chlčky. Očné bielka má ružové. Keď jej podá pohár vína, z jeho dychu zacíti sladkú, dráždivú vôňu alkoholu. Na chrbte aj pod pažuchami má flaky od potu.

Víno je chardonnay, jej obľúbené. Teraz sa však Kate z jeho vône zdvihne žalúdok a spomenie si na hnilobu. Pritisne si pohár k perám, ale nechlipne si.

„Ahoj, zlatko,“ veselo ho pozdraví, vyfintená len preňho. „Ako bolo v práci?“

Slová jej však uviaznu v hrdle.

Simon prižmúri oči. Alkohol mu zjavne nebráni v rýchlych pohyboch, chňapne po nej a prsty zaryje hlboko do paže.

„Kam si dnes odišla?“

Kate vie, že vykrútiť sa mu zo zovretia by bolo zbytočné, hoci po tom túži každou bunkou. Namiesto toho mu položí dlaň na hrud'

„Nikam,“ odvetí nasilu pokojným hlasom. „Celý deň som bola doma.“ Keď sa pešo vybrala do lekárne, iPhone pre istotu nechala v byte a vzala si so sebou len hotovosť. S úsmevom sa predkloní a pobožká ho.

Tvár mu pokrýva drapľavé strnisko. Kate cez zápach alkoholu zacíti omamnú kvetinovú vôňu. Možno parfum. Nebolo by to prvý raz. Prenikne ňou záblesk nádeje. Ak má milenkú, mohlo by jej to priniesť výhodu.

Lenže prepočítala sa. Odtiahne sa od nej a potom – „Klamárka.“

Kate slovo ledva počuje, lebo Simonova ruka jej dopadne na líce. Bolesť ju na chvíľu oslepí ako silné svetlo. Na okrajoch zorného poľa sa jej všetky farby miestnosti zlejú dohromady: zlatom zaliata drevená podlaha, biela kožená pohovka, kaleidoskop panorámy Londýna za oknom.

Niečo vzdialene zarinčí, to pustila pohár s vínom.

Stisne pult, prerývane dýcha, krv v líci jej pulzuje. Simon si oblečie kabát a vezme kľúče z jedálenského stola.

„Zostaň tu,“ prikáže jej. „Ak neposlúchneš, zistím to.“

Vzďaľujúce sa klopanie jeho topánok na drevenej podlahe. Buchnutie dverí. Kate sa však pohne, až keď počuje škriepot výtahu klesajúceho šachtou.

Odišiel.

Podlaha sa leskne od sklených črepov. Vo vzduchu sa vznáša kyslá vôňa vína.

Medená chuť v ústach ju napokon preberie z ochromenia. Pera jej krváca, lebo pri silnej facke uviazla medzi zubami.

V mozgu sa jej spustí poplach. *Ak neposlúchneš, zistím to.*

Nechať telefón doma nestačilo. Našiel iný spôsob špehovania. Spomenie si, ako na ňu pozrel vrátnik v hale. Podstrčil mu Simon zopár bankoviek, aby ju špehoval? Pri tej myšlienke Kate zmrzne krv v žilách.

Ak zistí, kam dnes ráno odišla – a čo robila –, ktovie, aké ďalšie opatrenia podnikne. Možno v byte nainštaluje kamery a vezme jej kľúče.

Potom všetky jej plány vyjdú nazmar. Nikdy sa odtiaľto nedostane.

To nie. Už je dostatočne pripravená, však?

Keby odišla hneď, do rána by mohla byť v celi. Cesta autom potrvá sedem hodín. Dôkladne si ju naplánovala v druhom telefóne, o ktorom Simon nevie. Na displeji si načrtla modrú čiaru, kľukatiacu sa krajinou ako stuha. Vlastne sa ju naučila naspamäť.

Áno, pôjde hneď. Okamžite. Skôr než sa Simon vráti a ona stratí odvahu.

Vyberie motorolu zo skrýše – z obálky prilepenej páskou k zadnej stene nočného stolíka. Z hornej police v skrini vezme cestovnú tašku a naplní ju oblečením. Zo skrinky v kúpeľni si prinesie škatuľu s toaletnými potrebami, ktorú tam skryla pred niekoľkými hodinami.

Rýchlo si vyzlečie červené šaty a oblečie tmavé džínsy a priliehavé ružové tielko. Trasúcimi prstami si rozopne náhrdelník. Nechá ho na posteli, stočený do slučky. Rovno vedľa zlatého iPhoneu, toho, za ktorý platí Simon. Pozná k nemu heslo, a tak ho môže sledovať.

Kate sa chvíľu prehrabáva v šperkovnici na nočnom stolíku a napokon vezme zlatú brošňu v tvare včely, ktorú má od detstva. Vopchá si ju do vrečka, zastane a rozhliadne sa po izbe: krémová perina a závesy, ostré hrany škandinávského nábytku.

Mala by si zabaliť aj iné veci, nie? Kedysi ich mala veľa – kopy kníh so somárskymi ušami, litografie, hrnčeky. Teraz všetko patrí jemu.

Cestou dolu vo výťahu ju zaplaví adrenalín. Čo ak sa vráti a zastihne ju na odchode? Stisne tlačidlo podzemnej garáže, ale výťah s myknutím zastane na prízemí a dvere sa so škripotom otvoria. Srdce sa jej rozbúcha ako splašené. Namiesto tváre však zbadá vrátnikov široký chrbát, rozpráva sa s iným nájomníkom. Kate sa pritisne k stene výťahu a zadrží dych. Vydýchne, až keď nikto nepristúpi a dvere sa s chvením zatvoria.

V garáži odomkne hondu, ktorú si kúpila, skôr než sa zoznámili, a tak je zaregistrovaná na jej meno. Simon isto nemôže požiadať políciu, aby po nej vyhlásila pátranie, keď riadi svoje vlastné auto. Videla dosť kriminálnych seriálov. *Odišla z vlastnej vôle*, povedali by mu.

Vôľa je pekné slovo. Trochu pripomína lietanie.

Otočí kľúč v zapaľovaní a potom vyťuká do Google Maps adresu svojej pratety. Celé mesiace si tie slová opakovala v mysli ako mantru.

Weyward Cottage, Crow Beck, Cumbria.

KAPITOLA 2

VIOLET
1942

Violet nenávidela Grahama. Z celej duše ho neznášala. Prečo jemu dovolili celý deň študovať prírodné vedy, latinčinu a objavy muža menom Pytagoras, kým ona sa musela uspokojiť s vyšíváním? Najhoršie bolo, rozčuľovala sa v duchu, zatiaľ čo jej vlnená sukňa škriabala pokožku na nohách, že na rozdiel od nej to mohol robiť v nohaviciach!

Čo najtichšie zbehla po hlavnom schodisku, aby unikla hnevu svojho otca, ktorý odsudzoval predstavu fyzickej námahy u žien (a občas mala pocit, že aj ju samu). Keď za sebou počula fučiaceho Grahama, Violet potlačila chichot. Aj v nepraktickej sukni ho ľahko predbehla.

Pritom len včera večer sa vyťahoval, že chce ísť na vojnu! Prasatá mali väčšiu šancu, že sa naučia lietať. Veď mal iba pätnásť rokov – o rok menej než Violet –, takže by ho ani neodviedli. V skutočnosti mohol byť rád. Na vojnu odišli takmer všetci muži z dediny a polovica ich na fronte už padla (aspoň Violet to tak počula) vrátane ich majordóma, sluhu a oboch pomocných záhradníkov.

Okrem toho, Graham bol jej brat. Nechcela, aby zomrel. Alebo si to aspoň myslela.

„Daj to sem!“ zasyčal na ňu Graham.

Obrátila sa. Okrúhla tvár mu zružovela od námahy a hnevu. Hneval sa, lebo mu ukradla učebnicu latinčiny a upozornila ho, že nesprávne vyskloňoval všetky podstatné mená ženského rodu.

„Nedám.“ Violet si pritisla učebnicu na hrud'. „Nezaslúžiš si ju. Napísal si do nej *amor* namiesto *arbor*, hlupák!“

Keď dobehla na prízemie, zamračila sa na jeden z mnohých otcových portrétov, visiacich na stenách vstupnej haly, a potom odbočila doľava. Prebehla niekoľkými kľukatými chodbami, obloženými drevom, a vrátila sa do kuchyne.

„Čo zase vyvádzate?“ vybrechla pani Kirkbyová. V jednej ruke stískala sekáčik na mäso a v druhej perleťovú zdochlinu králik. „Takmer som si odsekla prst!“

„Prepáčte!“ zvolala Violet, keď otvorila francúzske okno. S fučiacim Grahamom za päťami prebehla cez zeleninovú záhradu, omamne voňajúcu mäťou a rozmarínom, a ocitla sa na svojom najobľúbenejšom mieste na svete: rozľahlej lúke. Obrátila sa a uškrnula sa na brata. Tu vonku už nemal šancu dobehnúť ju, iba ak by mu to veľkodušne dovolila. Otvoril ústa a kýchol. Trpel silnou sennou nádchou.

„Chudáčik,“ posmešne prehodila. „Potrebuješ vreckovku?“

„Drž hubu,“ precedil pomedzi zuby a chňapol po učebnici, ale Violet šikovne uskočila. Chvíľu tam stál a dychčal. Bol mimoriadne teplý deň, vrstva takmer priesvitných oblakov uväznila horúčavu a znehybnila vzduch. Violet stekali spod pazúch pramienky potu a drapľavá sukňa jej nepríjemne dráždila pokožku, no už na to nedbala.

Prišla k svojmu obľúbenému stromu, striebornému buku, o ktorom záhradník Dinsdale tvrdil, že má stovky rokov. Violet doslova počula, ako bzučí životom – nosániky hľadajúce jeho chladnú miazgu, lienky chvejúce sa na listoch, šidielka, motýle a pinky mihajúce sa medzi konármi.

Vystrela ruku a jedno šidielko jej pristálo na dlani. Krídla sa mu zlato trblietali v slnečnom svetle. Violet doslova cítila, ako ju zaplavuje teplo.

„Fuj,“ zhnusene vyhrkol Graham, keď ju konečne dobehol. „Ako môžeš tomu tvorovi dovoliť, aby sa ťa dotýkal? Rozpuč ho!“

„Nerozpučím, Graham,“ odsekla Violet. „Má rovnaké právo na život ako my dvaja. Len sa pozri, aké je to šidielko krásne! Jeho krídla pripomínajú kryštály, však?“

„Ty... nie si normálna.“ Graham pred ňou cúvol. „Tá tvoja posadnutosť hmyzom... Aj otec si to myslí.“

„Je mi fuk, čo si o mne myslí,“ zaklamala Violet. „A tvoj názor ma už nezaujíma vôbec. Ak môžem usudzovať podľa tvojej učebnice, mal by si menej premýšľať o mojej ‚posadnutosti hmyzom‘ a viac o latinských podstatných menách.“

Rozšíril nozdry a odhodlane k nej vykročil. Keď sa však priblížil na päť krokov, hodila po ňom knihu – trochu ráznejšie, než mienila – a vyšvihla sa do koruny stromu.

Graham zahrešil a šomravo zamieril späť k Hallu.

Violet hľadela za nahnevane odchádzajúcim bratom a zrazu pocítila výčitky svedomia. Vždy to tak medzi nimi nebolo. Kedysi ju Graham nasledoval na každom kroku ako tieň. Spomenula si, ako jej vliezol do postele v detskej izbe, aby sa skrýl pred nočnou morou alebo búrkou. Túlil sa k nej tak tesne, že počula jeho hlasné dýchanie. Ako deti vymýšľali všelijaké darebáctva – behali po neďalekom poli, kým nemali kolená čierne od blata, naháňali strieborné rybky v potoku alebo samopašne plašili krdle červienok.

Až do toho strašného letného dňa, vlastne podobného dnešku, lebo aj vtedy na kopce a stromy dopadalo také medovožlté svetlo. Spomenula si, ako ležali na tráve za bukom a vdychovali vôňu bodliakov a púpav. Ona mala osem rokov, zatiaľ čo Graham iba sedem. Vtom počula bzukot včiel,